

Raad van de
Europese Unie

Brussel, 7 juni 2019
(OR. en, it, de)

**Interinstitutioneel dossier:
2018/0105(COD)**

9313/19
ADD 1 REV 2

CODEC 1080
ENFOPOL 245
JAI 521
EF 194

NOTA I/A-PUNT

van:	het secretariaat-generaal van de Raad
aan:	het Comité van permanente vertegenwoordigers/de Raad
Betreft:	Ontwerp-RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD tot vaststelling van regels ter vergemakkelijking van het gebruik van financiële en andere informatie voor het voorkomen, opsporen, onderzoeken of vervolgen van bepaalde strafbare feiten en tot intrekking van Besluit 2000/642/JBZ van de Raad(eerste lezing) - Vaststelling van de wetgevingshandeling - Verklaringen

Verklaring van Italië

Italië deelt de doelstelling van de ontwerp-richtlijn wat betreft het gebruik van financiële informatie voor niet alleen het voorkomen van witwassen en terrorismefinanciering, maar ook voor andere ernstige strafbare feiten.

Ondanks het feit dat in de definitieve tekst een aantal van onze opmerkingen is verwerkt en dat de overwegingen melding maken van de noodzaak om in de uitvoeringsfasen van de richtlijn rekening te houden met de aard, taken en prerogatieven krachtens nationaal recht, herhaalt Italië zijn bedenkingen bij het opleggen van specifieke verplichtingen aan de lidstaten.

Vanaf het begin van de onderhandelingen heeft Italië uiting gegeven aan zijn voorkeur voor grotere flexibiliteit ten aanzien van de uitvoering van de bepalingen van de richtlijn.

Verklaring van Duitsland

Duitsland staat volledig achter het doel van de ontwerprichtlijn, te weten verbetering van de toegang tot informatie voor financiële-inlichtingeneenheden (FIE's) en overheidsinstanties die opsporen, onderzoeken of vervolgen, alsmede intensivering van de samenwerking tussen de respectieve bevoegde instanties, en meer in het algemeen versterking van financiële onderzoeken. Duitsland heeft evenwel ernstige bedenkingen bij een aantal bepalingen in de compromistekst, en wel in het bijzonder bij de definitie van "rechtshandhavingsinformatie" in artikel 2, lid 6, alsmede bij artikel 9, artikel 10 en overweging 22, die geen deel uitmaken van het op 21 november 2018 vastgestelde mandaat van de Raad voor de onderhandelingen in de dialoog. De voorliggende compromistekst bevat naar Duitse mening verregaande verslechtingen ten opzichte van het Raadsmandaat en deels ook ten opzichte van het Commissievoorstel.

Voor Duitsland is met name van belang dat individuele organen de bepalingen ten aanzien van gegevensvergaring niet kunnen omzeilen. Dit risico is nu echter reëel doordat de definitie van "rechtshandhavingsinformatie" in artikel 2, lid 6, punt ii), mede betrekking heeft op gegevens en informatie die de aangezochte instantie eerst nog moet vergaren. Daarbij wordt in de formulering van de ontwerprichtlijn geen belang gehecht aan de vraag of de verzoekende autoriteit die gegevens zelf wel rechtstreeks mag vergaren.

Artikel 9 bevat een bepaling ten aanzien van EU-brede uitwisseling van informatie tussen FIE's die niet verenigbaar is met de antiwitwasrichtlijn [Richtlijn (EU) 2015/849] en dan met name de artikelen 32 en 53 daarvan. De Juridische Dienst van de Raad heeft zich in een schriftelijk advies over het Commissievoorstel reeds kritisch uitgesproken over de tegenstrijdigheden tussen artikel 9 en de antiwitwasrichtlijn (advies van 12 oktober 2018, ST13100/18). Artikel 9 zoals het nu voorligt, neemt deze tegenstrijdigheden niet weg. Wel stelt het specifieke eisen aan een vorm van informatie-uitwisseling tussen de FIE's die buiten hun bij Unierecht vastgestelde takenpakket ligt, waardoor dit artikel inbreuk pleegt op de vrijheid van de lidstaten om hun respectievelijke nationale FIE's vorm te geven in overeenstemming met hun nationaal recht. Daarnaast bevat het artikel een aantal specifieke vereisten ten aanzien van de uitwisseling van informatie in verband met terrorisme of georganiseerde misdaad, ondanks het feit dat het Unierecht noch via de antiwitwasrichtlijn noch via onderhavige ontwerprichtlijn enige afbakening van deze begrippen biedt, noch enige rechtvaardiging bevat om de FIE's de bevoegdheid tot het bestrijden van dergelijke strafbare feiten te verlenen, noch een onderscheid maakt tussen deze informatie-uitwisseling en andere bij politionele en justitiële informatie-uitwisseling betrokken instrumenten.

Artikel 10 voorziet in de uitwisseling van gegevens tussen de bevoegde instanties van uiteenlopende lidstaten, die door elke lidstaat overeenkomstig artikel 3, lid 2, worden aangewezen. Daarnaast biedt artikel 3, lid 2, de lidstaten een ruime discretionaire bevoegdheid ten aanzien van de benoeming van deze instanties, die zelfs op gedecentraliseerd niveau kunnen worden benoemd en zeer uiteenlopende taken kunnen hebben, en tegelijkertijd wordt de lidstaten in dit artikel opgedragen binnen vier maanden na verstrijken van de omzettingsperiode kennis te geven van hun instanties. In artikel 10 daarentegen wordt de lidstaten opgedragen reeds voor het einde van de omzettingsperiode te voorzien in EU-brede uitwisseling tussen deze nog te benoemen instanties. De lidstaten zouden dus op het gevoelige gebied van financiële informatie op wettelijk bindende wijze informatie moeten uitwisselen, waarbij zij wezenlijke beslissingen ten aanzien van de (toekomstige) bevoegdheidsuitoefening aan andere lidstaten overlaten.

In overweging 22 wordt door als voorbeeld van een "mechanisme voor coördinatie en ondersteuning" specifiek naar een "EU-FIE" te verwijzen, afgeweken van de in artikel 65 van de antiwitwasrichtlijn omschreven en nog niet uitgevoerde beoordelingstaak.

Voorts lijken de specifieke bepalingen in de compromistekst over gegevensbescherming niet onderling consistent, aangezien naast Richtlijn (EU) 2016/679 tevens Richtlijn (EU) 2016/680 van toepassing is.

Door voornoemde tekortkomingen wordt het voor lidstaten aanmerkelijk moeilijker om zorg te dragen voor een volledige, juiste en rechtszekere omzetting van de richtlijn. Duitsland maakt dan ook een voorbehoud en kan niet met de voorliggende compromistekst voor de ontwerprichtlijn instemmen.
